

Novine u jurisprudenciji Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

► Pripremila: Mirela Adžajlić-Hodžić, Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Uvod

Za ovaj broj časopisa *Pravna hronika* Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izdvojio je četiri presude iz druge polovine 2023. godine, i to jednu presudu iz oblasti krivičnog prava i tri presude iz oblasti građanskog prava.

Presuda broj 96 0 K 133994 23 Kž - Povreda slobode odlučivanja birača

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 133994 22 K od 27. aprila 2023. godine (u daljem tekstu: prvostepena presuda) optuženi E.M. proglašen je krivim da je radnjama opisanim u tački I izreke te presude počinio produženo krivično djelo povreda slobode odlučivanja birača iz člana 192. stav 1. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Za to krivično djelo sud mu je izrekao novčanu kaznu u iznosu od 500,00 KM, koju je optuženi dužan platiti u roku od tri mjeseca računajući od dana pravosnažnosti presude. Istom presudom, na osnovu člana 284. stav 1. tačka c) Zakona

o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženi E.Š. oslobođen je optužbe da je radnjama opisanim u tački II izreke te presude počinio produženo krivično djelo povreda slobode odlučivanja birača iz člana 192. stav 1. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Protiv prvostepene presude žalbe su podnijeli Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branilac optuženog E.M. u zakonskom roku. Kada je u pitanju žalba branioca optuženog E.M., drugostepeni sud se prvenstveno bavio osnovanošću žalbenih navoda kojima se ukazuje na to da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude u odnosu na optuženog E.M. počinio povredu Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Odluka

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je ustanovio da djelo koje se optuženom E.M. optužnicom stavlja na teret i za koje je tačkom I izreke pobijane presude proglašen krivim u činjeničnom opisu ne sadrži sva

zakonska obilježja krivičnog djela povreda slobode odlučivanja birača iz člana 192. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine zbog čega se s pravom žalbom branioca optuženog E.M. ukazuje na to da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude u odnosu na njega počinio povredu Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je pravno ocijenio da djelo optuženog predstavlja navedeno krivično djelo.

Kada je riječ o krivičnom djelu povreda slobode odlučivanja birača iz člana 192. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, propisano je da „Ko silom, ozbiljnom prijetnjom, prinudom, podmićivanjem ili korištenjem njegovog teškog imovinskog stanja ili na drugi protivpravan način utječe na birača u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine da na izborima za institucije u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine ili prilikom glasanja o opozivu ili na referendumu glasa za ili protiv pojedine liste, pojedinog kandidata, ili da glasa za ili protiv opoziva, za ili protiv prijedloga o kojem se odlučuje referendumom, ili da uopće ne glasa, kaznit će se novčanom kaznom ili kaznom zatvora do tri godine“.

U činjeničnom opisu navedenog krivičnog djela u optužnici nisu navedene činjenice i okolnosti koje čine obilježja tog krivičnog djela, kao i one od kojih zavisi primjena određene odredbe Krivičnog zakona, kako je to propisano odredbom člana 285. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Činjenični opis djela u optužnici ne sadrži činjenice i okolnosti iz kojih proizlazi da je optuženi E.M. bio svjestan da opisanim radnjama, tj. podmićivanjem, utječe na slobodu opredjeljenja birača na izborima i da je na taj način htio da postigne određene posljedice, odnosno da je u tom smislu njegov umišljaj subjektivno bio usmjeren na glasanje s namjerom da kandidatu A.D. prikupi glasove na lokalnim izborima u Bosni i Hercegovini zakazanim za 15. novembar 2020. godine, na teritoriji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Pošto činjenični opis tog krivičnog djela u optužnici ne sadrži činjenice i okolnosti iz kojih proizlazi psihički

odnos optuženog E.M. prema tom djelu (direktni umišljaj sa svim njegovim komponentama), on ne sadrži sva zakonska obilježja bića krivičnog djela povreda slobode odlučivanja birača iz člana 192. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Naime, to krivično djelo može da se izvrši samo sa direktnim umišljajem, tako da krivica učinioca postoji samo ako je bio svjestan da svojim radnjama, u konkretnom slučaju podmićivanjem kao jednom od alternativno propisanih radnji, utječe na slobodu opredjeljenja birača na izborima i ako je htio da postigne određene posljedice njegovim učinjenjem, u konkretnom slučaju glasanje za pojedinog kandidata, odnosno da je njegov umišljaj u tom smislu subjektivno bio usmjeren na glasanje s namjerom da pojedinom kandidatu prikupi glasove. Navedeno čini subjektivnu stranu krivičnog djela, što je, pored objektivnih obilježja koja se ogledaju u radnji izvršenja i posljedici, uslov za njegovo postojanje, pa u činjeničnoj osnovici izreke presude, u smislu odredbe člana 285. stav 1. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, treba da budu sadržane činjenice i okolnosti koje se odnose na subjektivnu stranu postupanja učinioca djela (iz kojih jasno i nedvosmisleno proizlazi direktni umišljaj sa svim njegovim komponentama).

Stoga, ovaj sud je, na osnovu odredbe člana 284. stav 1. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženog E.M. oslobodio optužbe za krivično djelo povreda slobode odlučivanja birača iz člana 192. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer djelo za koje je optužen, onako kako je opisano u optužnici, ne predstavlja krivično djelo.

Presuda broj 96 0 P 148975 23 GŽ - Utvrđivanje očinstva i obaveze izdržavanja djeteta

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 148975 22 P od 13. aprila 2023. godine (u daljem tekstu:

prvostepena presuda) odbijen je tužbeni zahtjev mlđb. tužitelja i njegove majke kojim su tražili, prvo, da se utvrdi da je tuženi biološki otac mlđb. tužitelja, a zatim i da se obaveže tuženi da plaća doprinos za izdržavanje mlđb. tužitelja kao svog sina.

Tokom prvostepenog i u žalbenom postupku tužitelji, između ostalog, akcentiraju da Zavod za sudsku medicinu nije akreditovana ustanova za obavljanje vještačenja DNK.

Odluka

Prvostepeni sud je jasno izložio razloge zašto smatra da navedena činjenica ne utječe na vjerodostojnost nalaza, koje kao pravilne i logične prihvata i ovo vijeće, naročito pri tome da tužitelji svojim tvrdnjama, a niti izvedenim dokazima, nisu doveli u sumnju stručnost vještakinje koja je obavila vještačenje u konkretnoj pravnoj stvari, standardiziranu proceduru prema kojoj se postupalo prilikom obavljanja vještačenja DNK, niti su dovodili u pitanje valjanost opreme i materijala koji su korišteni prilikom vještačenja. U obrazloženju Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ističe da je akreditacija dobrovoljni proces koji provodi nezavisna agencija koja ocjenjuje da li zdravstvena ustanova ispunjava određene kriterije i norme za kvalitet i bezbjednost zdravstvene zaštite (odredba člana 201. stav (2) Zakona o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 57/22). Akreditacija nije isto što i certifikacija. Razlika između akreditovanja i certifikacije je u tome što se akreditovanjem dokazuje kompetentnost za obavljanje određenih ispitivanja, mjerenja, certifikacije ili inspekcije, a certifikacijom se dobija potvrda (certifikat) o usklađenosti sistema upravljanja, proizvoda ili osoba sa određenim standardom ili tehničkom specifikacijom, koja je obavezna shodno odredbi člana 201. stav (1) Zakona o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske. Iz navedenog proizlazi da je akreditacija dobrovoljni proces, da zdravstvena ustanova koja nije akreditovana može da obavlja vještačenje ako ima dozvolu za rad, adekvatnu stručnu osposobljenost i opremu za to, u skladu

sa pozitivnim propisima. Svakako da obavljeno vještačenje može biti osporeno prigovorima parničnih stranaka na način da se dokaže da je vještačenje obavljeno protivno pravilima, procedurama, nepotpuno ili nekvalitetno. Međutim, pošto tužitelji nisu isticali takve prigovore, dakle, one kojima bi se valjano mogla dovesti u pitanje vjerodostojnost nalaza i mišljenja, niti su dokaze u vezi s tim izvodili, nema mjesta za žalbeni prigovor o „nedostatku akreditacije“ ustanove koja je obavila vještačenje s obzirom na sve izneseno.

Presuda broj 96 0 P 110155 23 Gž – Vlastita mjenica

Činjenice i žalbeni navodi

Stavom I Presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 110155 20 P od 5. maja 2021. godine (u daljem tekstu: prvostepena presuda) odbija se prigovor tuženog i ostavlja na snazi Rješenje o izvršenju Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 I 110155 18 I od 16. januara 2019. godine. Stavom II prvostepene presude odbija se protivtužbeni zahtjev.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici (koja je proistekla iz izvršnog postupka) su tužbeni zahtjev tužioca kojim traži da mu tuženi, na osnovu mjenice, isplati dug u iznosu od 52.268,25 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 9. novembra 2016. godine, pa do konačne isplate uz zahtjev da se dosude troškovi postupka (izvršnog i parničnog), kao i protivtužbeni zahtjev kojim tuženi traži da se utvrdi da je tužilac izgubio svoja povjerilačka prava po navedenoj mjenici i da se utvrdi njena ništavost, shodno čemu je izgubio i pravo da naplati predmetno potraživanje.

Odluka

Stav prvostepenog suda da se u konkretnom slučaju radi o vlastitoj mjenici i da tužilac nije bio dužan vršiti prepravke na njoj je pravilan. Naime, kada su u pitanju žalbeni navodi

tuženog koji se odnose na prigovor istaknut tokom prvostepenog postupka, a na kojem istrajava i sada u žalbi, da „predmetna mjenica nije valjana i da nije pravilno popunjena da bi bila vlastita mjenica s obzirom na to da ne sadrži bezuslovno obećanje izdavaoca mjenice da će platiti mjenicu, a da ne ispunjava uslove ni za valjanost trasirane mjenice, jer je nije potpisao trasat“, odnosno da „izdavalac mjenice nije precrtavanjem sloga u riječi platiti i formiranjem riječi platit ću dao bezuslovno obećanje da će se određena mjenična svota platiti“, valja reći da je Građansko-privredno-upravno odjeljenje ovog suda, inicirano sudskom praksom ovog suda, ali i praksom sudova u okruženju, na sjednici održanoj 15. decembra 2022. godine usvojilo pravni stav (obavezujući za sva vijeća ovog suda) da „mjenica izdata na odštampanom blanketu trasirane mjenice koja sadrži sve bitne elemente vlastite mjenice i bez prepravljaja bezuslovnog uputa da se plati određena svota novca bezuslovnim obećanjem da će se određena svota platiti (riječ ‘platite’ u riječi ‘platit ću’ ili ‘platit će’ ili ‘platit ćemo’) u pravnom i poslovnom prometu može predstavljati vlastitu mjenicu“ (broj 097-0-Su-22-000724, objavljen na Internet-stranici Apelacionog suda Brčko distrikta BiH). U bitnom, razlozi za takav pravni stav se svode na argumente na kojima je i prvostepeni sud zasnovao svoju presudu, odnosno na okolnost da ne postoji blanket zvaničnog izdanja vlastite mjenice (samo trasirane) i da se punovažnost mjenice ima ocijeniti uvažavajući osnovni pravni posao, odnosno sadržaj izdate mjenične izjave.

To što je upotrijebljena riječ „platite“, a nisu izvršene prepravke u smislu da sadrži bezuslovno obećanje izdavaoca mjenice da će platiti na način da se postojeći tekst precrtava, a iznad njega upisuju druge riječi („platit ću za ovu“ ili „platit ćemo za ovu“ ili „plaćamo za ovu“) da bi se dobio slog koji sadrži bitne sastojke vlastite mjenice, ne utječe na njenu valjanost. Naime, valjanost vlastite mjenice nije uslovljena njenim izdavanjem na propisanom mjeničnom blanketu (nju je dovoljno napisati na običnom komadu papira kao pismo) pri činjenici da je u dugogodišnjoj poslovnoj praksi prihvaćeno kao

uobičajeno da se blanketi koji važe za trasirane mjenice upotrebljavaju i za vlastite mjenice, jer nema blanketa zvaničnog izdanja za vlastitu mjenicu. Pošto je u pravnom i poslovnom prometu prihvaćeno da takva mjenica i bez prepravljaja ima sve elemente vlastite mjenice, shodno odredbi člana 107. Zakona o mjenici, i da je uobičajeno da se koristi takva mjenica, i prema ocjeni ovog suda, pravilan je zaključak prvostepenog suda da navedena mjenica u formalnopravnom smislu sadrži sve elemente koje mjenica, u smislu odredbe člana 107. Zakona o mjenici, treba da ima.

Presuda broj 96 0 P 096392 23 GŽ 4 – Odgovornost roditelja

Činjenice i žalbeni navodi

Predmet raspravljaja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice da joj tuženi (roditelji počinitelja krivičnog djela silovanje) solidarno isplate nematerijalnu štetu po osnovu umanjenja opće životne aktivnosti, po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova, po osnovu pretrpljenog straha, po osnovu pretrpljenih duševnih bolova zbog naruženosti, po osnovu pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede ugleda, časti i prava ličnosti, a sve po osnovu štetnog događaja koji se desio u noći između 31. decembra 2014. godine i 1. januara 2015. godine.

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 096392 22 P 4 od 27. februara 2023. godine (u daljnjem tekstu: prvostepena presuda) djelimično je usvojen tužbeni zahtjev.

Protiv navedene presude tuženi su izjavili žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, „pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja“ i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom ovom sudu, kao drugostepenom, da „uvaži tu žalbu, prvostepenu presudu preinači tako što će odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice u potpunosti, te tuženim dosuditi cjelokupne troškove parničnog postupka, sastavljanja te žalbe i takse na nju“.

Odluka

Za pravilno presuđenje u ovoj pravnoj stvari valja napomenuti da je odredbom člana 165. stav (4) Zakona o obligacionim odnosima regulisano da roditelji odgovaraju za štetu koju prouzrokuje drugom njihovo maloljetno dijete koje je navršilo sedam godina osim ako dokažu da je šteta nastala bez njihove krivice, zbog čega se pravilnost i zakonitost utvrđenog činjeničnog stanja u ovom predmetu imaju ocijeniti spram te odredbe materijalnog prava. Imajući u vidu da je sin tuženih u kritično vrijeme bio mlđb. osoba starija od sedam godina, tuženi, kao njegovi roditelji, odgovaraju prema načelu pretpostavljene krivice. Pri tome se radi o oborivoj zakonskoj pretpostavci, jer je stavom (4) člana 165. Zakona o obligacionim odnosima zakonodavac dao mogućnost roditeljima da se oslobode odgovornosti tako što će dokazati da je šteta nastala bez njihove krivice koja se sastoji od neobavljanja odgovarajućeg odgoja i nadzora nad postupcima njihovog djeteta.

Drugostepeni sud se usmjerio na razmatranje žalbenih navoda kojima tuženi ukazuju na pogrešan zaključak prvostepenog suda da tuženi nisu dokazali da su kao roditelji dali svoj maksimum u odgoju i nadzoru nad mlđb. sinom, odnosno da nisu dokazali da je šteta nastala bez njihove krivice. S tim u vezi, drugostepeni sud u obrazloženju presude naglašava da „proslava Nove godine u diskoteci“, kao vanredni događaj u životu svih, a naročito kod djece i maloljetnika, ne nosi sa sobom samo lijepe trenutke, nego i rizike i opasnosti uslijed kojih vrlo lako mogu nastati neugodna dešavanja, a nerijetko i krajnje socijalno nedopušteni događaji koji kao posljedicu mogu imati i krivičnu odgovornost, kakva i jeste situacija sa novogodišnjom proslavom 2014/2015. godine, kada je (tada mlđb.) sin tuženih silovao tužiteljicu. Tuženi kao roditelji bili su obavezni da prethodno upozore na to svog mlđb. sina (bez obzira na to da li je on u ranijem periodu pokazivao devijantno ponašanje ili ne), jer se prema redovnom toku stvari očekuje da su im, kao punoljetnim osobama sa prosječnim životnim iskustvom,

takvi rizici i opasnosti koji prate „proslave Nove godine u diskoteci“ poznati. U tom smislu tuženi, iako su načelno tvrdili da su sa sinom obavljali roditeljske razgovore o raznim temama, prema ocjeni i ovog suda, nisu sa uspjehom dokazali da su u povodu novogodišnje proslave u diskoteci, kojoj je nesporno nazočio njihov (tada mlđb.) sin po njihovom odobrenju (drugačije tuženi nisu ni tvrdili), jasno, obrazloženo i za njegov uzrast shvatljivo prethodno ukazali koji rizici i opasnosti prate novogodišnju proslavu u diskoteci, počev od konzumiranja alkohola i posljedica njegovog pretjeranog konzumiranja, zatim, mogućnosti da dođe do verbalne i druge komunikacije sa osobama u alkoholiziranom stanju, te pogreškama u predodžbi o takvim komunikacijama, potrebi da se stalno ustrajava u samokontroli i da se po potrebi pruži pomoć drugima koji se tom prilikom zadese u kriznim situacijama zbog bilo kojeg razloga itd. S obzirom na navedeno i da je provedenim vještačenjem iz oblasti socijalne pedagogije utvrđeno da je kod sina tuženih manifestovana nedovoljna razvijenost empatskog responziviteta (što se žalbom i ne dovodi u pitanje), i pored toga što sin tuženih ima dvije sestre, što bi kod njega trebalo da afirmira potrebu dodatne pažljivosti i empatije prema osobama ženskog spola u kontekstu ophođenja prema njima na način na koji se sin tuženih ophodi prema svojim sestrama, i ovaj sud je ustanovio da tuženi, kao njegovi roditelji, u okolnostima konkretnog slučaja i u vezi sa kritičnim događajem nisu poduzeli sve one odgojne mjere i radnje koje su se po redovnom toku stvari očekivale od roditelja koji svom mlđb. djetetu omogućavaju da sudjeluje u novogodišnjoj proslavi u diskoteci. Zbog toga, u konačnici, i nisu dokazali da je šteta nastala bez njihove krivice kao uvjeta za obaranje zakonske pretpostavke o odgovornosti za nadzor nad mlđb. djetetom, kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud.

Ovaj sud je ocijenio da je neosnovano žalbeno rezonovanje tuženih da „nema tih roditelja koji mogu isključiti ovakvu epizodu svog djeteta“ i da se „opravdano postavlja pitanje koliko roditelja u današnje vrijeme vrši ispravan

i potpun nadzor nad djecom u granicama svojih mogućnosti i kapaciteta“. Naime, tuženi zanemaruju da se u konkretnom slučaju radi o tome da li je u njihovom odgoju i nadzoru nad (tada mladb.) sinom (do kritičnog događaja) bilo propusta ili ne, te da li su oni poduzeli sve ono što se prema redovnom toku stvari očekivalo od svakog roditelja, pa tako i od njih u situaciji kada su (već) dozvolili svom mladb. sinu da ide na novogodišnju proslavu u diskoteku (za koji događaj i sami tvrde da je nesporno praćen „alkoholom, opuštajućim raspoloženjem i novogodišnjom euforijom prisutnih“, znači pristali su da njihov sin kao mladb. osoba sudjeluje u takvom okruženju), a koji svakako nema „svakodnevnog karakter“. Zbog toga je i bilo nužno da se poduzmu dodatni naponi da se pravilno usmjeri mladb. sin, primarno u vezi sa ponašanjem i vlastitom samokontrolom u dešavanjima u novogodišnjoj noći. Prema stanju izvedenih dokaza i utvrđenjima prvostepenog suda, u konkretnom slučaju to je izostalo. Kada je to tako, onda ne stoje ni oni žalbeni navodi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je u pitanju odredba člana 165. stav (4) Zakona o obligacionim odnosima, niti na odluku ovog suda mogu utjecati žalbeni navodi tuženih da su se „cijeli svoj život posvetili svojoj djeci s namjerom da ona budu časni i poštenu ljudi“, što je, prema mišljenju tuženih, razvidno (i) iz činjenice da je njihov sin srednju školu završio sa vrlo dobrim uspjehom, a da je maturirao odličnom ocjenom. Naime, kako je to već ranije elaborirano, navedene činjenice o uspješno završenoj srednjoj školi same po sebi ne znače da su roditelji u svom odgojnom i nadzornom odnosu prema (tada mladb.) sinu poduzimali i sve druge odgojno-nadzorne aktivnosti, mjere i radnje koje su bile nužne i u drugim životnim sferama njegovog odrastanja.

Kada je u pitanju prigovor tuženih da je tužiteljica doprinijela nastanku štete („kritične večeri ona se izazovno ponašala, bila je

pod djelstvom alkohola, ljubila se i grčila sa mladićima u društvu, posrtala, padala na pod, bila izazovno obučena i doprinijela emotivno zapaljivoj atmosferi“), ovaj sud, jednako kao i prvostepeni, kategorično je ustanovio da navedene okolnosti ni na koji način ne mogu utjecati na postojanje bilo kakvog doprinosa tužiteljice nastanku kritičnog događaja u kojem je ona silovana. Svako drugačije razmišljanje i rezoniranje kao posljedicu bi imali direktnu povredu člana 30. stav (1) Konvencije Vijeća Evrope o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilju u porodici („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine - Međunarodni ugovori“ broj 19/13) kojim je jasno regulisano da će članice (pa tako i Bosna i Hercegovina) poduzeti neophodne zakonodavne, odnosno druge mjere kako bi omogućile žrtvama pravo na naknadu od učinitelja za svako krivično djelo iz te konvencije (uključujući i krivično djelo silovanje propisano članom 36. Konvencije).

Međutim, za razliku od navedenog, tuženi osnovano ukazuju na to da prvostepeni sud pri dosuđenju pravične novčane naknade nematerijalne štete za duševne bolove zbog umanjena životne aktivnosti i pretrpljenog straha nije u cijelosti pravilno primijenio materijalno pravo. Ovo zbog toga što prvostepeni sud pri određivanju visine pravične novčane naknade nematerijalne štete za duševne bolove zbog umanjena životne aktivnosti i pretrpljenog straha, iako se pravilno pozvao na odredbu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima i Orijentacione kriterije za utvrđivanje pravične naknade nematerijalne štete Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nije uzeo u obzir sve okolnosti konkretnog slučaja koje mogu utjecati na određenje visine naknade štete u većem ili manjem iznosu, kako to nalažu odredbe navedenih propisa. Na osnovu svega izloženog, drugostepeni sud je žalbu tuženih djelomično uvažio i prvostepenu presudu u stavu I izreke u dijelu preinačio, a u dijelu potvrdio.